

LIBRIS

We know
books

LAURA INGALLS WILDER

TÂRGUȘORUL
DIN PRERIE

Ilustrații de GARTH WILLIAMS

Traducere din limba engleză
de Ruxandra Ioana Cujbă

ANACRONIC

PENTRU COPII

Cuprins

1. SURPRIZĂ	7
2. PRIMĂVARA LA CÂMP	9
3. PISICA DE TREBUINȚĂ	25
4. ZILE FERICITE	33
5. LA MUNCĂ ÎN ORAȘ	41
6. LUNA TRANDAFIRILOR	53
7. NOUĂ DOLARI	62
8. PATRU IULIE	69
9. MIERLE	92
10. MARY PLEACĂ LA LICEU	114
11. DOAMNA PROFESOARĂ WILDER	130
12. GATA DE IARNĂ	143
13. ZILE DE ȘCOALĂ	151

14. TRIMISE ACASĂ DE LA ȘCOALĂ	157
15. VIZITA COMITETULUI ȘCOLAR	172
16. BILEȚELE CU NUME	191
17. SERATA CARITABILĂ	207
18. ÎNTÂLNIRILE LITERARE	216
19. VÂLTOAREA VESELIEI	227
20. PETRECEREA ANIVERSARĂ	246
21. ZILE NEBUNATICE	258
22. SURPRIZĂ DE APRILIE	269
23. ÎNAPOI LA ȘCOALĂ	273
24. EXPOZIȚIA ȘCOLII	289
25. SURPRIZĂ DE DECEMBRIE	304

SURPRIZĂ

Într-o seară, la cină, Tata a întrebat:

— Cum ți-ar plăcea să muncești în oraș, Laura? Laura nu a reușit să scoată niciun cuvânt. Nici ceilalți nu au spus nimic. Au rămas cu toții încremeșiți. Ochișorii albaștri ai lui Grace au rămas pironiți undeva deasupra cănuței ei de tablă, dinții lui Carrie au rămas înfipti într-o felie de pâine, iar mâna lui Mary s-a oprit în aer, cu tot cu furcu-liță. Mama a lăsat ceaiul din ceainic să se verse în ceașca deja plină a Tatei. În ultimul moment, a lăsat repede ceainicul jos.

— Ce ai spus, Charles? a întrebat.

— Am întrebat-o pe Laura cum i-ar plăcea să-și găsească de muncă în oraș, a răspuns Tata.

— De muncă? Pentru o fată? În oraș? s-a mirat Mama. Cum, ce fel de muncă – apoi a continuat degrabă: Nu, Charles, nu îi voi îngădui Laurei să lucreze într-un hotel, printre tot soiul de străini.

— Cine a pomenit de așa ceva? a întrebat Tata.

Niciuna dintre fetele noastre nu va face una ca asta, nu câtă vreme sunt în viață și în puteri.

— Bineînțeles că nu, și-a cerut Mama iertare. M-ai luat prin surprindere. Ce alt loc de muncă și-ar putea găsi? Laura nu e încă suficient de mare ca să fie învățătoare.

În minutul ce s-a scurs până ca Tata să înceapă să explice, Laura s-a gândit la oraș și la gospodăria lor de la câmp, unde erau cu toții atât de ocupați și atât de fericiți acum, pe timp de primăvară, și nu voia să se schimbe nimic. Nu voia să muncească în oraș.

PRIMĂVARA LA CÂMP

Toamna trecută, după viscolul din octombrie, s-au mutat la oraș și, pentru puțină vreme, Laura a mers la școală acolo. Apoi, școala s-a închis din pricina viscoalelor și, toată iarna aceea îndelungată, vijeliile au răcnit printre case, ascunzându-le una de alta în așa fel încât, zi de zi și noapte de noapte, nu se auzea niciun glas și nu se zărea nicio lumină prin vârtejul de zăpadă.

Cât a fost iarna de lungă, au stat claie peste grămadă în bucătăria micuță, înfrigurați, flămânzi și muncind din greu în ger și întuneric, ca să răsucescă destul fân pentru a ține focul aprins și ca să macine în râșnița de cafea grâul pentru pâinea cea de toate zilele.

Toată iarna aceea lungă, lungă de tot, singura lor alinare era gândul că, odată și odată, iarna trebuie să se sfârșească, viscoalele trebuie să se oprească, soarele o să strălucească iar cu căldură și ei o să poată să părăsească târgușorul și să se întoarcă înapoi la

căsuța lor de la câmp.

Acum era primăvară. Preria din Dakota se întindea atât de caldă și de luminoasă sub soarele strălucitor, încât nici nu-ți puteai închipui că fusese vreodată măturată de vijeliile și zăpezile din acea iarnă grea. Cât era de minunat să se întoarcă la gospodăria lor! Laura nu-și dorea decât să stea afară. Simțea că nu va putea absorbi niciodată destule raze de soare în oase.

La revărsatul zorilor, când a mers la fântâna de pe malul mlaștinii ca să umple găleata cu apă proaspătă de dimineață, soarele răsărea într-o simfonie de culori. Ciocârlile zburau și ciripeau, înălțându-se din ierburile îmbibate în roua dimineții. Iepurii de câmp țopăiau la marginea potecii, privind cu ochi strălucitori și ciulindu-și urechile lungi, în vreme ce își ronțăiau gingaș micul dejun din firicele fragede de iarbă.

Laura a stat în căsuță numai cât să lase apa și să înșface găleata de lapte. Apoi a luat-o la fugă spre delușorul unde vaca Ellen păștea iarbă proaspătă și dulceagă. Ellen rumega în liniște cât Laura o mulgea.

Parfumul cald și dulce al laptelui proaspăt se ridica dinspre șiroaiele ce se adunau șuierând în spuma umflată și se îmbina cu mirosurile primăverii. Picioarele desculțe ale Laurei erau ude și reci în iarba înrourată, razele soarelui îi coborau calde pe gât, iar flancul lui Ellen, încă și mai cald, i se lipea de obraz. Legat la propriul lui mic țaruș, vițelul lui Ellen a scos

un scâncet agitat, iar Ellen i-a răspuns cu un *muu* liniștitor.

După ce a stors și ultimele picături cremoase de lapte, Laura a dus găleata la căsuță. Mama a turnat o parte din laptele cald și proaspăt în gălețușa vițelului. A strecurat restul printr-o cârpă albă și curată în cratițe de tablă, pe care Laura le-a dus cu grijă în pivniță, câtă vreme Mama a strâns caimacul gros adunat deasupra laptelui de cu seară. Apoi, a turnat laptele smântânit în gălețușa pe care Laura i-a dus-o vițelului flămând.

Să înveți un vițel să bea nu e lucru ușor, însă e întotdeauna nostim. Vițelușul cu piciorușe împleticite se născuse crezând că trebuie să-și împingă cu putere căpșorul mic și roșiatic ca să primească lapte. Așa că, atunci când adulmea laptele din gălețușă, încerca să se împingă în ea.

Laura trebuia să aibă grijă, atât cât îi stătea în putință, ca vițelușul să nu verse laptele și să-l învețe să bea, fiindcă el nu știa. Și-a înmuiat degetele în lapte și a lăsat limba aspră a vițelușului să le sugă, după care i-a îndrumat cu blândețe boticul spre laptele din gălețușă. Dintr-odată, vițelul a tras niște lapte pe nas, l-a strănutat afară dintr-o mișcare iute, care a împrăștiat laptele în jur, după care s-a împins în gălețușă cu toată forța lui. S-a împins atât de tare în ea, că Laura aproape a scăpat-o din mână. Un val de lapte a trecut peste capul vițelului și a stropit partea din față a rochiței Laurei.

Așa că Laura a luat-o de la capăt cu răbdare, înmuindu-și degetele în lapte pentru ca vițelușul să le sugă, încercând să țină laptele înăuntrul găletușei și învățându-l pe vițeluș să bea din ea. În cele din urmă, a ajuns niscaiva lapte în burta vițelului.

Pe urmă, a scos țărúșii. I-a condus, unul câte unul, pe Ellen, pe vițeluș și pe juncă la câte o porțiune nouă de iarbă răcoroasă și catifelată. A înfipt țărúșii de fier adânc în pământ. Soarele ajunsese acum sus de tot, în înaltul cerului albastru, și întregul ținut se

prefăcuse în valuri de iarbă ce fluturau în bătaia vântului. Iar Mama a strigat:

— Grăbește-te, Laura! Micul dejun te așteaptă!

În colibă, Laura s-a spălat iute pe față și pe mâini la lighean. A aruncat apa, care a căzut într-un șiroi strălucitor pe iarbă, unde soarele avea s-o usuce de îndată. Și-a trecut pieptenele prin păr, peste creștetul capului și până la codița împletită care se legăna într-o parte și în alta. Niciodată nu avea vreme, înainte de micul dejun, să-și desprindă codița lungă, să își pieptene părul cum se cuvine și să-l împletească la loc. Avea să se ocupe de asta după ce își isprăvea treburile de dimineață.

De la locul ei de lângă Mary, le-a privit, pe deasupra feței de masă curate, în carouri roșii, și a farfuriilor strălucitoare, pe surioara ei mai mică, Carrie, și pe bebelușa Grace, cu chipurile lor de dimineață, sclipind a săpun, și cu ochișorii lor scânteietori. Apoi, i-a privit pe Tata și pe Mama, care erau atât de veseli și zâmbitori. A simțit briza dulceagă a dimineții intrând pe ușa și fereastra larg deschise și a scos un oftat mărunt.

Tata s-a uitat la ea. Știa la ce se gândește.

— Și eu mă gândesc la același lucru, e tare plăcut, a spus el.

— Este o dimineață frumoasă, a fost Mama de acord.

Apoi, după micul dejun, Tata a înhămat caii, pe Sam și David, și i-a mânat până în prerie, la răsărit

de căsuță, unde deștelenea pământul pentru semănat porumb. Mama a preluat conducerea asupra treburilor din acea zi, iar Laurei îi plăceau cel mai mult zilele în care spunea: „Am de lucru în ogradă.”

Mary s-a oferit bucuroasă să se ocupe de treburile casei, pentru ca Laura s-o poată ajuta pe Mama. Mary era oarbă. Chiar și înainte ca scarlatina să le răpească vederea ochilor ei albaștri, nu îi plăcuse niciodată să muncească afară, în soare și vânt. Acum, se bucura să fie de ajutor prin casă. A spus cu voioșie:

— Trebuie să muncesc acolo unde pot vedea cu degetele. Nu pot să fac diferența dintre un vrej de fasole și o buruiană de la capătul unei sape, dar pot să spăl vasele, să fac paturile și să am grijă de Grace.

Carrie era și ea mândră, căci, deși era micuță de statură, avea zece ani și putea s-o ajute pe Mary cu treburile de prin casă. Așa că Mama și Laura au ieșit să lucreze în ogradă.

Acum veneau mereu oameni din est și se stabileau pretutindeni prin prerie. Își construiau case către est, către sud și către vest, dincolo de Mlaștina cea Mare. Odată la câteva zile, trecea câte o căruță mânată de străini, se îndrepta spre gâtul mlaștinii, mergea către miazănoapte, spre oraș, după care se întorcea. Mama spunea că vor avea timp să îi cunoască după ce vor fi isprăvit cu treburile de primăvară. Primăvara nu e vreme de vizite.

Tata avea un plug nou, unul pentru deștelenit pământul. Era perfect pentru pământul de prerie.

Avea o roată cu muchii tăioase, numită cuțit de plug, care se învârtea și reteza pământul de dinaintea brăzdarului. Roata era urmată de brăzdarul ascuțit, din fier, care spinteca pământul de sub rădăcinile încâlcite ale ierburilor, după care venea cormana, care ridica brazda lungă, cu margini drepte, și o întorcea pe dos. Brazda avea exact treizeci de centimetri lățime și era la fel de dreaptă ca și cum ar fi fost tăiată de mâna omului.

Toți erau atât de bucuroși de noul plug. Acum, după o zi întreagă de muncă, Sam și David s-au întins cu veselie și s-au rostogolit, ciulindu-și urechile și privind preria, înainte să se prăvălească în iarbă. În acea primăvară, nu erau istoviți, triști și vlăguiți de la deștelenit pământul. Iar la cină, Tata nu era prea obosit pentru glume.

— Pentru numele lui Dumnezeu, plugul ăla își face singur treaba, a spus. Cu toate invențiile astea noi din zilele noastre, mușchii omului nu mai sunt de niciun folos. Într-una din nopțile astea, plugului i se va năzări să continue treaba și ne vom trezi de dimineață că a deștelenit un acru sau doi, după ce caii și cu mine ne-am dus la culcare.

Fâșiile de pământ ședeau cu susul în jos deasupra brazdelor, cu toate rădăcinile de ierburi spintecate ca niște pete pe pământ. Brazdele proaspete erau încântător de răcoroase și catifelate la atingerea picioarelor desculțe, iar Carrie și Grace se jucau adesea în pământul din urma plugului. Laurei i-ar fi plăcut